

Розділ 1,
ДЕ ШМАТОК ПАПЕРУ ЗЛІТАЄ В НЕБО,
А ЧАРІВНИК-ПОЧАТКІВЕЦЬ ДОЛАМУЄ
ЧУЖИЙ ВЕЛОСИПЕД ЗА ДОПОМОГОЮ
КОКОСА

Максим зіщулився, зосередив погляд на здутому м'ячі, котрий валявся біля футбольних воріт, і напружив м'яз волі...

«До мене, до мене... Акцію... Притягнися».

Щоб диво відбулося, краще використовувати відразу всі закляття, які знаєш, — так воно надійніше.

«Акцію! До мене. СуперАкцію!»

Як естрадний співак, який аж надто захопився власним виступом, Максим мимоволі заплющив очі та уявив, що м'ячик опиняється біля його ніг. Так працює магія: потрібно щиро повірити, потім якомога детальніше уявити, а далі все відбувається ніби за порухом чарівної палички.

Хлопчик боязко напіврозплющив очі й аж підстрибнув від несподіванки: м'яч лежав просто біля нього! Серце закалатало, перед очима попливли кольорові калейдоскопічні плями...

Але варто було Максимові бічним зором завважити дворового собаку Кокоса, що крутив хвостиком неподалік, як замість секундної ейфорії хлопець відчув розчарування: ось хто приніс м'яч.

Хоча... Можливо, це і є чари? М'ячик же притягнувся. Не важливо як. Виходить, що заклинання спрацювало... Чи ні?

Якби ви подивилися на Максима в цю хвилину, ви б побачили одинадцятирічного хлопця невеликого зросту з кирпатим носом, на якому веснянки утворювали підозріло рівні вервечки слідів, ніби їх залишив, пробігаючи, сонячний зайчик. А великі сіро-зелені очі час від часу стріляли з-під окулярів, як дві петарди.

Не встиг хлопчик вирішити, маг він чи просто щасливчик, як почув, що відчиняються двері. Щось обережно стискаючи в руках, з дверей під'їзду вигулькнула симпатична дівчина. А слідом — хлопець років вісімнадцяти. Це був Максимів сусід з першого поверху — студент Геник зі своєю новою університетською подругою Танею.

— Привіт ботанікам! — те, що Геник у гуморі, зрозумів би і двієчник — про Максима й говорити нічого.

— Здрастуйте! — ледь знітившись, відповів Максим.

— Скільки разів ми з тобою домовлялися, щоб ти мене на «ти» називав, чуєш? — розчаровано муркнув Геник. — Гарзд... З нами хочеш?

— Хочу. А куди? — відразу погодився хлопчик.

— Зараз побачиш.

Вдруге кликати Максима не довелося. Він пружно підвівся з лавочки, обережно взяв книжку під пахву (книжки — святе, а з магії й поготів) і діловито подався за парою.

Геник з Танею зупинилися посеред двору, поруч з гойдалками, розкрили пакет, і Максим побачив усередині невеликий червоний згорток...

— Це що?

Але Геник не встиг відповісти. Десь зовсім близько почувся різкий деренчливий звук, який, наближаючись, ставав усе гучнішим і неприємнішим. Приятелі, не змовляючись, повернули голови. З-за рогу з'явилася нечітка дитяча фігура. Здогадатися, що вона жіночої статі, могли лише її батьки та ще ті, хто роздивився б у прийдешніх сутінках руді хвостики, запилюжені і розтріпані

в усі боки. Обличчя в брудних розводах, футболка розірвана по шву, коліна подерті. А ось шорти цілі й непошкоджені (щоправда, для того щоб зрозуміти, що зранку вони були білими, їх довелося б вивернути).

— Марусю, ну ти, холера, як завжди, — глузливо прокоментував Геник. — В аварії побувала, чи що?

Справді, витріщивши очі і напружуючись не по-дитячому, сусідська дівчинка Марійка тягла за собою велосипед, колеса якого залишали на асфальті брудні хвилі, що нагадували вісімку-нескінченність (може, нескінченність маминих зітхань, коли вона це побачить?).

— Що це ви тут робите? — з корабля на бал почала Марійка.

Таня дістала згорток:

— Зараз ліхтарик бажань запускати будемо.

— Круто! — моментально надихнулася Марійка, розтиснула долоні і випустила велосипед. — А мені можна бажання загадати? Два, два бажання!

— Ні, один ліхтарик — одне бажання. По-іншому ніяк, — глузливо відповів Геник.

— А де ви... тобто ти, його взяв? — затинаючись, запитав Максим.